

ECHO'S VAN HET LOT

ECHO'S VAN HET LOT

Earthburst Saga # 7

Craig A. Falconer

Echo's van het lot

Earthburst Saga # 7

Originele titel: Echo's of Destiny (2023)

Vertaling: Eduard Meinema

Copyright © 2026 Craig A. Falconer

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Falconer / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403896298

NUR 334

All rights reserved.

1

Ik weet niet wat er aan de hand is.

Ik weet niet waar ik ben.

Ik heb geen flauw idee wie die kerels zijn die me zojuist achterin dit busje hebben geduwd, en ik heb geen idee waar ze me in godsnaam naartoe brengen.

Het oude gezegde dat slechte dingen snel gebeuren, is nog nooit zo waar geweest als nu.

Een paar minuten geleden – *minuten* – deed ik mijn gebruikelijke thuistraining voor de tv. Ik dacht eraan hoe fijn de afgelopen twee weken thuis waren geweest, na een quarantaineperiode van dezelfde lengte.

De opeenvolgende drama's op Vita en Bayzen hebben me zo uitgeput dat ik tijd met mijn gezin nooit meer als vanzelfsprekend zou kunnen beschouwen. Daarom lijkt wat er net is gebeurd zo wreed.

Ik zit achterin een busje met een doorzichtige kapachtige bedekking over mijn gezicht. Het is het soort ding dat je zou zien in een film over een virusuitbraak, waarschijnlijk zo'n vijftien minuten voordat de eerste zombies verschijnen.

De twee mannen die me in het busje duwden, droegen identieke kappen. Daarnaast droegen ze een paar zeer serieus ogende hazmat-achtige pakken. Nadat ze mijn handen hadden vastgebonden, trokken ze dit verdomde ding over mijn hoofd en drukten ze op een soort schakelaar waardoor het onderste deel strak om het onderste deel van mijn nek kwam te zitten.

Ik haat het. Het is luchtdicht en heeft duidelijk een soort filter, waardoor ik kan ademen zonder de steriele lucht in het busje te besmetten met wat ze ook denken dat ik bij me draag.

En dat is de crux van de zaak. Terwijl dit geblindeerde busje me naar God weet waar brengt, weet ik niets zeker.

Ik heb slechts twee aanwijzingen om op voort te bouwen. De ene is een statusrapport van Sasha over de Balena, dat ze stuurde slechts enkele seconden voordat mijn gemaskerde ontvoerders me dwongen mijn telefoon op de drempel te laten vallen. De andere is de beperkte maar schokkende informatie die die kerels me gaven.

‘We hebben een reden om aan te nemen dat je direct bent blootgesteld aan een parasitaire buitenaardse ziekteverwekker,’ zei een van hen. *‘Dit is voor ieders veiligheid, inclusief die van je familie.’*

De andere man verspilde ook geen woorden. Hij vertelde me dat een *‘noodsituatie op het gebied van de volksgezondheid’* hen de bevoegdheid gaf om me vast te houden als ik niet vrijwillig meeging.

De ergste ironie was dat hij me die kans niet eens gaf. Toen ik even naar een belangrijke melding op mijn telefoon keek, maakte hij gebruik van mijn afgewende blik om mijn handen vast te grijpen en vast te binden. Van daaruit sleepten ze me naar het busje en dwongen ze me naar binnen.

Van vrijwillig meegaan was dus geen sprake.

Beide mannen hadden ERF-logo's op hun pakken, maar dat zegt me niet veel. Ervan uitgaande dat ze echt samenwerken met het Earth Resilience Forum, dat zowel de Vita als *The Beacon*, evenals het ondergrondse bunkernetwerk formeel beheert, zou ik binnenkort wat antwoorden moeten krijgen van mijn vrienden aan de top van de organisatie.

Immers, ook al heb ik geen formele functie, ik word wel beschouwd als een *ere-leider* van die organisatie.

Ik denk echt dat het een soort ERF-noodhulpmedewerkers zijn. Want hoewel de gedachte bij me is opgekomen, zie ik geen enkele manier waarop het logisch zou zijn dat ze zich voordeden als agenten.

Als het kwaadwillende personen waren die me om de een of andere reden wilden ontvoeren, waarom zouden ze dan in

opvallende biohazard-pakken verschijnen? Waarom zouden ze dat midden op de dag doen? En waarom zouden ze me een doorzichtige kap over mijn hoofd trekken voordat ze me in hun vluchtbusje gooiden?

Ik denk dat ontvoerders die zich voordoen als ERF-mensen me toch zeker naar een meer discrete ontmoetingsplaats zouden hebben gelokt. Of, als ze de andere route hadden gekozen, zouden ze me gewoon geboeid hebben en me zonder al die schijnvertoning hebben meegenomen.

Dat is in ieder geval mijn logica.

En dan is er nog het bericht van Sasha, herinner ik me. Oh ja. Dat maakt het duidelijk. Ze zijn legitiem.

Ik ben helemaal in de war door deze chaotische en angstaanjagende wending, maar Sasha's bericht bevestigt dat de leiding van de ERF zich echt zorgen maakt over iets dat ik misschien onbewust heb meegebracht uit de buitenaardse wereld van Bayzen.

Ze maken zich *grote* zorgen. En daardoor maak ik me ook zorgen.

Het grote fysieke ongemak dat ik voel, heeft mijn gedachten de afgelopen minuten gedomineerd. Het is hier zo donker dat de doorzichtige kap net zo goed van dikke zwarte stof gemaakt zou kunnen zijn. Mijn ademhaling is ook beperkt, in die mate dat het voelt alsof ik lucht door een rietje drink.

Dit komt misschien deels doordat mijn hartslag zo hoog is door de stress. Maar ik denk dat de kap er ook veel mee te maken heeft.

Geloof me: dit is geen goedkoop mondkapje. Deze jongens menen het serieus.

Het spreekt voor zich dat het feit dat ik mijn handen niet kan gebruiken, alles nog erger maakt. Dat is een echte snelkoppeling naar hulpeloosheid.

Een paar scherpe bochten hebben mijn ongebonden lichaam al van de ene naar de andere kant van het busje

geslingerd en ik heb me niet kunnen schrap zetten. *Dat is* een echte snelkoppeling naar pijnlijke ledematen.

In zekere zin voelt deze hele operatie behoorlijk slordig aan.

Ze zijn *wel* in mijn drukke buurt opgedoken en hebben me heel opvallend meegenomen, en ze hebben me ruw weggevoerd direct nadat ze het idee hadden geopperd dat ik vrijwillig mee zou kunnen gaan.

Het feit dat ik niet vastzit in een echte stoel, noch voor mijn comfort, noch voor hun veiligheid, is een ander teken dat dit allemaal haastig is geregeld.

Maar als ik erover nadenk, benadrukt dat alleen maar hoe ernstig dit moet zijn.

Om *mij* in het openbaar uit mijn huis mee te nemen, moeten ze wel enorm geschrokken zijn. Dat alleen al zal het nieuws halen, en iemand hogerop moet de beslissing hebben genomen dat het zo snel mogelijk binnenhalen van mij hun enige prioriteit was.

Een parasitaire buitenaardse ziekteverwekker...

Die vier woorden zijn ronduit nachtmerrieachtig.

Vier weken geleden waren Driver en ik de eerste mensen die direct contact maakten met een buitenaards ras. We stonden oog in oog met hen. We ademden hun lucht in. Verdomme, we werden zelfs kort door hen *vastgehouden*, met onze handen gebonden zoals de mijne nu zijn.

Het punt is dat we volledig waren blootgesteld aan wat er ook op Bayzen en in de atmosfeer op de loer lag. Het is niet nodig om te zoeken naar manieren waarop een buitenaardse parasiet of ziekteverwekker zich zou kunnen hebben vastgezet. Als we echt aan zoiets zijn blootgesteld, dan is dat omdat we onbewust rechtstreeks in het hol zijn gestapt.

Ik wou dat dat niet zo was, maar ik kan geen spijt hebben van wat we hebben gedaan.

Ik wilde niet nogmaals verder weg van mijn familie gaan, laat staan door een totaal ongeteste poort. Ik wilde niet ingaan op de oproep van een potentieel vijandig buitenaards ras, dat heel goed een van de snode plannen had kunnen uitvoeren die mensen suggereerden. Ik wilde er niets mee te maken hebben.

Wie zou dat wel willen?

Ik handelde omdat ik wel moest. Er was geen andere weg vooruit, en de specificiteit van de buitenaardse uitnodiging maakte duidelijk dat ze wilden dat niemand anders op hun oproep reageerde. Driver en ik waren gekozen omdat we in andere missies waren geslaagd, ondanks bijna onmogelijke kansen.

Nu, nu een buitenaards pathogeen me treft als iets waar we totaal niet op zijn voorbereid, denk ik dat het herinneren van wat we al hebben overwonnen een belangrijke manier is om te voorkomen dat mijn mentale toestand een kritiek dieptepunt bereikt.

Driver en ik zijn uit wanhoop de kwantumpoort naar Bayzen gepasseerd, zonder enig idee te hebben wie of wat we aan de andere kant zouden aantreffen. De Aarde ging ten onder en de buitenaardse wezens die ons vanaf de andere kant de hand reikten, waren onze enige hoop.

Met hun hulp konden we de kosmische straling stoppen die de Aarde binnen enkele dagen zou vernietigen als we niet waren geslaagd.

Natuurlijk waren sommige mensen onwrikbaar tegen onze missie. Zoals de moord op onze arme vriend Phil O'Connor aantoonde, waren sommige mensen er fel tegen gekant.

Daarom verwacht ik, wanneer dit nieuws over het pathogeen openbaar wordt, van meer dan een paar kanten te horen: *'Ik zei het je toch.'*

Ik verwacht ook venijnige reacties, maar dat kan me niets schelen. Ik heb dit niet gedaan voor de lof. Ik ben samen met Driver door die poort gegaan om de mensheid een kans te

geven. We hadden één onaangename optie voor ons liggen, en die hebben we gekozen.

Als we niet naar Bayzen waren gegaan, zou iedereen op Aarde nu dood zijn. Dat is een feit. En temidden van al het schuldgevoel dat ik begin te voelen omdat ik iets zo zorgwekkends in onze wereld heb geïntroduceerd, is het een feit dat ik in gedachten moet houden.

En natuurlijk hebben we onze tegenstanders gehad. Er zijn altijd sceptici geweest en die zijn er nog steeds. Zo zeker als de nacht volgt op de dag, zullen die er altijd zijn.

Maar ik wil me liever richten op de bondgenoten die me hebben geholpen om alle recente missies tot een goed einde te brengen en zo de Aarde veilig te houden. Want net zoals de nacht volgt op de dag, volgt de dag op de nacht. De duisternis verdwijnt en de zon komt op.

Wat er ook gebeurt op de Balena, nu Driver en Maya net zo geïsoleerd zijn als ik hier ben, we hebben een team dat ongeslagen is.

Het is moeilijk om positief te zijn over de jongens die me zo ongemakkelijk hebben achtergelaten, zonder dat er veel uitleg is gegeven over wat er aan de hand is. Meer dan moeilijk, het is onmogelijk. Maar hoe hard ik ook tegen ze zal zijn als ik de kans krijg om te praten, ik weet dat ze niet mijn vijanden zijn.

ERF bestaat om de Aarde veilig te houden. Op dit moment, nu ze net hebben vernomen dat ik ben blootgesteld aan een buitenaards pathogeen, houdt het veilig houden van de Aarde in dat ervoor wordt gezorgd dat niemand *anders* wordt blootgesteld. Mijn hart klopt in mijn keel terwijl ik probeer mijn natuurlijke angst te bedwingen over het gevaar waarin ik mijn familie mogelijk heb gebracht. De gezondheidsagenten van ERF kunnen maar beter niet ruw met hen omgaan. In ieders belang hoop ik dat dat geen enkel probleem zal zijn.

Maar wat nog belangrijker is: ik hoop met heel mijn hart dat ik niets heb doorgegeven. Ik weet zo weinig dat het geen zin

heeft om in catastrofaal denken te vervallen, maar niemand heeft ooit gezegd dat angst een logisch beest is.

Driver en ik waren *op* Bayzen, raakten de aliens aan en ademden de lucht in. Als er iets is ontdekt nadat we twee weken lang vrij ons leven hebben kunnen leiden – na twee weken strikte quarantaine op basis van Vita – is er geen reden om te denken dat ik mijn gezin iets gevaarlijks heb meegegeven.

Maar pessimistisch gezien is er ook geen reden om te denken dat ik dat zeker niet heb gedaan.

Aan de ene kant zou het kunnen zijn dat langdurige directe blootstelling nodig is voordat dit, wat het ook is, vat krijgt. Maar aan de andere kant zou er gewoon een incubatietijd kunnen zijn die Driver en ik al hebben overschreden. Voor mijn gezin zou het een kwestie van tijd kunnen zijn.

Ik wou dat ik Eva kon bellen. Ze zal zich doodongerust maken om mij, net zoals ik om haar en de kinderen. Het zou concreet niets veranderen, maar haar stem horen zou me weer met beide benen op de grond zetten als ik het gevoel heb dat ik in een hopeloze draaikolk van ongebreidelde angsten en worstcasescenario's terechtkom.

Ik zou willen dat ik Driver ook kon bellen, of iemand op de Balena die me kon vertellen wat er met haar is gebeurd. Maya, de door buitenaardse wezens gemaakte robotvogel die fungeerde als onze AI-interface met de buitenaardse wezens en hun technologie, zou ook een onschatbare bron kunnen zijn.

Sasha is de hoofdanalist van de Balena, en ik had de indruk dat ze een risico nam door op dat moment contact met me op te nemen. Haar bericht was kort en bondig, maar zelfs zonder haar toon te horen, voelde ik een echte en gebruikelijke paniek.

De exacte inhoud is me niet zo duidelijk bijgebleven als de schokkende woorden die ik even later hoorde over het buitenaardse pathogeen, maar ik herinner me de kern ervan.

Sasha nam contact op om me te vertellen dat Driver net was meegenomen. Ze zei ook dat Maya weg was. Misschien wel het belangrijkste van alles was dat ze haar overtuiging deelde – hoewel onzeker – dat dit gebeurde omdat er iets in de Vita was gevonden.

Dat is wat ik me van het bericht herinner. Ik heb mijn telefoon niet bij me en ik kan mijn smartwatch niet bedienen om het nog eens te lezen. De mannen hebben mijn handen voor me vastgebonden, in plaats van op mijn rug, maar het feit dat ze überhaupt vastgebonden zijn, betekent natuurlijk dat ik de knoppen van het horloge niet kan bedienen.

Als ik die vreselijk oncomfortabele kap niet had gehad, had ik misschien mijn neus of zelfs mijn tong kunnen gebruiken om op een paar knoppen te drukken en een noodoproep naar Eva te sturen.

Misschien was dat wel gelukt. Maar gezien hoe efficiënt deze mannen te werk gingen en hoe serieus dit allemaal lijkt, denk ik niet dat ze dat risico zouden nemen. Ik durf te wedden dat deze bestelwagen een soort anti-communicatieafscherming in de wanden heeft, of misschien gewoon een of andere technologie die signalen op basis van golven blokkeert.

Hoe dan ook, ik kan het volledige bericht niet zien, laat staan proberen te antwoorden of Sasha of iemand anders te bellen.

Ik kan gerust zeggen dat het bericht niet het enige is dat ik niet kan zien in de griezelig pikdonkere laadruimte van dit busje. Soms hoor ik motorgeluiden en bijzonder harde schokken, waarschijnlijk door kuilen in de weg, maar het zou net zo goed offroad-terrein kunnen zijn.

Mijn uitgeputte geest kan niet eens een zinnige gok doen over hoe lang ik hier al zit.

Vijftien minuten? Veertig? Zonder echte zintuiglijke feedback en met meer verontrustende gedachten dan ik aankan, werkt mijn tijdsbesef erg wankel – als het al werkt.

Gezien hoe overhaast de jongens handelden, leek het er echt op dat ze op basis van zeer nieuwe informatie handelden. De timing van Sasha's bericht kan ook geen toeval zijn, aangezien het net binnenkwam toen ze bij mijn deur aankwamen.

Dat wil zeggen: dit is een incident dat zich nog volop ontwikkelt. Ervaren teams van analisten doorzoeken ongetwijfeld de Vita op zoek naar meer aanwijzingen van wat ze ook gevonden hebben, en Driver ondergaat mogelijk een aantal medische tests in de ziekenboeg. Tegen de tijd dat dit busje tot stilstand komt, is er wellicht duidelijkere informatie.

Net als deze gedachte in mijn hoofd opkomt, schokt mijn lichaam zijwaarts als het busje een van zijn scherpste bochten tot nu toe neemt. Ik hoor de motor luid toeren voordat hij tot bijna stilte komt.

Mijn op hol geslagen gedachten verstommen voor het eerst terwijl mijn oren zich concentreren op de subtiele veranderingen in de trillingen. We remmen af.

Ik houd mijn adem in, alsof ik mijn longen van *nog* meer lucht moet beroven gezien de vreselijke kap die ik nog steeds draag. Al snel ben ik er vrijwel zeker van dat we helemaal tot stilstand zijn gekomen.

Bewust tel ik de seconden.

Na een volle minuut heerst er nog steeds stilte en stilstand.

Waar deze kerels me ook naartoe hebben gebracht, ik denk dat we net zijn aangekomen.

Mijn gedachten keren terug naar het beginpunt van de minst comfortabele reis die ik me kan herinneren.

Ik weet niet wat er aan de hand is.

Ik weet niet waar ik ben.

Ik weet niet wie in godsnaam die kerels waren die me zojuist achterin dit busje hebben geduwd, en ik weet niet waar ze me in godsnaam naartoe brengen.

Maar nu, en geen moment te vroeg, sta ik op het punt
erachter te komen...

2

We zijn er.

Je weet wel... waar 'er' ook mag zijn.

Ik ben al een tijdje geleden gestopt met tellen, maar het moet al enkele minuten geleden zijn dat we zijn gestopt met rijden.

De jongens zijn vast bezig met een kort rapport of nemen wat extra voorzorgsmaatregelen voordat ze me eruit laten. Zoiets.

Wat ze ook doen, het duurt niet lang meer.

Als het wachten mij te lang begint te duren, begin ik weer te tellen.

Ik probeer de soms effectieve truc die ik van mijn middelbare schoolvriendin Kelly heb geleerd, waarbij je moet raden hoe lang iets gaat duren en het bewust overschat, zodat je misschien aangenaam verrast wordt.

Ik sluit een denkbeeldige weddenschap met mezelf af dat het nog minstens vijf minuten duurt voordat er iemand komt om de deur te openen. Ik tel tot honderd, waarna ik mijn linker duim uitstrekt. Een derde van de weg is afgelegd.

Ik kom niet helemaal tot driehonderd seconden. Mijn telling stopt ergens rond honderddertig, net iets meer dan twee minuten.

Helaas stop ik niet omdat de deur opengaat.

Nee. Ik stop omdat deze situatie me ongeveer net zo geduldig maakt als ik was op de middelbare school, toen Kelly en ik het telspel gebruikten in een poging om bij de tijd te blijven terwijl we wachtten tot de bus door de veelvoud aan verkeerslichten bij de laatste bocht voor onze buurt aankwam.

Ik loop naar de deur en probeer te luisteren naar beweging of stemmen... ik probeer naar *iets* te luisteren.

Er dringt geen geluid tot mijn oren door.

Ik ben hier zo weg, probeer ik mezelf nogmaals gerust te stellen. En zelfs als het niet meteen is, zal het niet lang duren. Ze laten me toch niet zomaar achter.

In eerste instantie is het makkelijk om mezelf dit wijs te maken. Niets anders lijkt logisch.

Waarom *zouden* ze me hierheen brengen en me hier achterlaten? Dat zouden ze niet doen. Het is stom om me daar zorgen over te maken.

En toch... hier ben ik dan.

Nog steeds.

Ik maak me niet echt zorgen dat ze me zomaar achterlaten, maar ik word wel serieus pissig dat ik hier al zit voor wat aanvoelt als bijna net zo lang als de rit duurde. Mijn ademhaling wordt ongemakkelijker dan ooit en de totale duisternis speelt met mijn hoofd.

Met zoveel emotionele en praktische zorgen over wat er overall elders zou kunnen gebeuren met dit pathogeen dat ik blijkbaar uit Bayzen heb meegebracht, is dit toenemende fysieke ongemak genoeg om me over de rand te duwen.

‘Laat me hieruit,’ brul ik plotseling, terwijl ik hard tegen de achterdeur van het busje schop.

Als die geen centimeter wijkt, ga ik wanhopig – en waarschijnlijk dom – achteruit staan voordat ik met het volle gewicht van mijn schouder tegen de deur aanstorm.

De deur geeft niet toe, maar ik wel.

Ondanks de adrenaline, de stress en al het andere wat ik voel, kun je er zeker van zijn dat mijn schouder nu pijn doet als een vrouwelijke hond.

Het ergste van alles is dat het absoluut geen effect heeft. Niet alleen overleeft de deur het zonder ook maar een klein deukje, niemand voorin het busje of erbuiten reageert op een geluid dat ze toch moeten hebben gehoord.

Ik bedoel, hoe kunnen ze het niet horen? Ik hoorde motorgeluiden en hobbels in de weg, en die zouden niet zo luid of zo plotseling zijn als de confrontatie tussen mens en metaal die ik zojuist zo overtuigend verloor.

Iedereen binnen gehoorsafstand zou het gehoord hebben... wat me de zeer verontrustende gedachte bezorgt dat er niemand binnen gehoorsafstand *is*.

Misschien waren het geluid van mijn brul en de daaropvolgende botsing net zo goed een boom die in het bos omvalt als er niemand in de buurt is om het te horen.

‘Adem,’ zeg ik tegen mezelf, terwijl ik rechtop ga zitten en mijn ogen sluit.

Dit maakt geen enkel verschil voor wat ik zie, maar het helpt me wel om mijn geest te kalmeren. Er is iets aan *vrijwillige* duisternis dat rust brengt, net zoals er iets is aan van buitenaf opgelegde duisternis dat het tegenovergestelde teweegbrengt.

Ik haal bewust langzaam en regelmatig adem, zoals ik deed tijdens het laatste deel van de rit, toen ik het het moeilijkst vond om kalm te blijven.

En dan, plotseling, hoor ik het klikken van het openingsmechanisme van de deur.

De deur schuift horizontaal naar rechts terwijl ik naar buiten kijk. Deze opening brengt een welkome lichtstroom met zich mee, hoewel het duidelijk geen zonlicht is.

Mijn ogen wennen snel aan het licht en nemen alles in zich op. Dat is makkelijk, want er is bijna niets te zien, met een betonnen vloer en een lichte muur achter de drempel.

‘Hallo?’ roep ik.

Niemand antwoordt.

Ik blijf hier geen seconde langer hangen dan nodig is, dus loop ik naar de deur en stap naar buiten.

Waar ben ik?

Geen idee. Maar ik ben buiten.

3

Meteen zie ik dat wat ik voor een muur hield, eigenlijk een soort doekconstructie is, zoals een grote tent op een plaats delict. Ik probeer er niet te veel achter te zoeken.

‘Hallo?’ roep ik nogmaals.

Ik weet dat mijn stem naar buiten reikt, want er komt geluid naar binnen. Lucht ook, want deze kap is geen helm van een ruimtepak.

Thuis hoorde ik de jongens luid en duidelijk, toen ze via hun apparatuur spraken zonder dat ze ook maar één knop hoefden in te drukken. Het uitblijven van een reactie op mijn oproepen is verontrustend, maar ik denk dat ik wel begrijp waarom er niemand in de buurt is.

Als ik echt een ernstig biologisch gevaar vorm, zit ik waarschijnlijk in een soort isolatie.

Ik loop om het busje heen, in de hoop iets aan de andere kant te vinden. Een deur om de tent uit te komen zou fijn zijn, maar op dit moment neem ik genoeg met alles.

Tot mijn verbazing zie ik een volledig biohazard-pak hangen aan een rail die aan de voorkant van het busje is geplaatst. Dit is duidelijk voor mij.

Misschien kan niemand in mijn buurt komen totdat ik het heb aangetrokken, en misschien waren ze terecht bezorgd over hoe ik zou reageren op de mannen als ze de deur fysiek hadden geopend en me daar hadden begroet?

Het busje is leeg, zoals ik al verwachtte, en de chauffeur en zijn collega zijn nergens te bekennen.

‘Mijn handen zitten vast,’ roep ik, me afvragend hoe ze dit over het hoofd hebben kunnen zien of hoe ik in vredesnaam iets met het pak moet doen totdat ze de bindingen verwijderen.

Maar dan, voor het eerst sinds de twee agenten bij mijn deur arriveerden, zie ik iets waar ik eigenlijk blij mee ben.

Heel blij.

Op de rand van de rail, duidelijk voor mij bedoeld, ligt een gekarteld mes dat er erg haastig in een horizontale hoek is bevestigd.

Zonder ook maar een moment na te denken, laat staan me af te vragen wat hier precies aan de hand is, steek ik mijn handen uit en leg ze om het mes heen. Vervolgens beweeg ik ze heen en weer totdat de tierap-achtige binding is doorbroken.

Ik wiebel met mijn vingers en kraak de knokkels van mijn linkerhand. Ik maak dezelfde bewegingen met mijn rechterhand, maar de bionische aard ervan – hoe overtuigend echt het vaak ook aanvoelt – sluit dat specifieke geluid uit.

Hoe dan ook, de nieuwe bewegingsvrijheid voelt zowel fysiek als psychologisch goed.

Het eerste wat ik doe, is op het scherm van mijn horloge tikken.

Ik doe dit meer uit hoop dan uit verwachting, in de vage hoop dat het misschien enig signaal of GPS-verbinding heeft. Als dat zo is, zou ik contact kunnen opnemen met Eva of op zijn minst een idee krijgen van waar ik ben.

Helaas is er helemaal geen verbinding.

Ik zit ofwel te diep in dit gebouw om enig extern signaal te ontvangen, of er is sprake van actieve signaalblokkering. Dit zijn dezelfde overwegingen die ik in het busje had gemaakt. Alleen kon ik deze keer, doordat ik bij het horloge kon, nog even langer hopen dat ik het zou kunnen gebruiken voordat het helemaal leeg raakte.

Het volgende wat ik doe is naar de oncomfortabele kap reiken, terwijl ik rondtast op de plek waar deze strak tegen mijn nek aansluit. Ik ben niet bekend met de technologie die hier aan het werk is. Ik weet niet wat ervoor zorgt dat hij zo blijft zitten

zonder me pijn te doen. Mijn ademhaling voelt beperkt en het geheel is erg oncomfortabel, zeker, maar het is niet *pijnlijk*.

Ik kan geen knoppen vinden om het bevestigingsmechanisme uit te schakelen. Met elke seconde die verstrijkt en ik er nog steeds niet in slaag de kap zonder geweld los te maken, lijkt het gekartelde mes steeds verleidelijker...

Nee, besluit ik.

Het doorboren zou om te beginnen inherent gevaarlijk zijn. Ik weet immers niet waar deze kap van gemaakt is of hoe hij zou reageren op een plotselinge punctie.

Maar meer nog denkt een deel van mij dat ik deze kap waarschijnlijk op moet houden totdat ik weer contact heb met de jongens van eerder of iemand anders ontmoet. ERF maakt zich voldoende zorgen over waaraan ik ben blootgesteld dat ze dit allemaal hebben gedaan.

De mannen die de taak hadden mij hierheen te brengen, waren misschien niet zo attent of vriendelijk als ik had gewild, maar voor zover ik weet hebben ze momenteel te maken met nieuws over een of andere grote nieuwe ontwikkeling.

Het punt is dat dit echt groter *is* dan ik. Dat is niet zomaar iets wat ik zeg – het is iets wat ik weet en iets wat ik voel.

De vertraging bij mijn vertrek werd duidelijk veroorzaakt door de mannen, en wie deze plek ook beheert, die de tent hebben opgezet en de paar spullen die ze hebben achtergelaten. Hoe onattent ze ook zijn geweest met betrekking tot mijn onnodig ruige reis hierheen, ik weet dat ze niet mijn vijanden zijn.

En dus kies ik er met mijn pas bevrijde handen voor om de kap niet te breken. In plaats daarvan pak ik het biohazard-pak en trek ik het aan.

In vergelijking met toen ik vastzat, voelen mijn handen nog steeds heel vrij aan, zelfs in de handschoenen die ik eroverheen trek.

Er zijn ook laarzen, die ik eveneens aantrek. Ze zitten een beetje los, maar het pak heeft zijn eigen voeten. Dat betekent dat het volledig afgesloten is, dus de laarzen zijn vermoedelijk voor het comfort.

Ik trek ze aan, omdat ik niet weet hoe lang ik zal moeten staan of lopen en mijn eigen schoenen natuurlijk resten kunnen bevatten van wat het ook is dat iedereen zo bang maakt.

Zodra ik volledig ben uitgerust, met mijn schoenen naast de reling geplaatst, verschijnt er een lichtspoor op de vloer.

Een halve seconde vraag ik me af of ik in een droomachtige toestand ben beland waarin ik van bovenaf word geleid, maar dan kijk ik omhoog en zie ik dat het letterlijk zo is.

Er is een schijnwerper aangegaan, duidelijk op iemands commando, en die is gericht op de tentwand aan de passagierszijde van het busje.

Ik loop ernaartoe en zie een flap die pas zichtbaar werd toen ik heel dichtbij kwam. Ik duw hem opzij en loop weer verder, dit keer helemaal de tent uit.

De vloer is hetzelfde, nog steeds van beton, maar de ruimte waarin ik me bevind is nu een stuk ruimer. Het is niet enorm zoals de hangar in Colorado of de aanlegplaatsen op de Balena, maar het is nog steeds behoorlijk groot.

‘Hallo?’ roep ik nogmaals. Eventuele toeschouwers zouden kunnen denken dat ik de woordenschat heb van een papegaai die veel minder bijzonder is dan Laika.

Laika...

Als Eva en de kinderen ergens naartoe worden gebracht voor tests of isolatie – wat *hopelijk* een stuk zachtaardiger verloopt dan mijn beproeving – hoop ik dat er goed voor de kleine wordt gezorgd. Driver en ik misten hem tijdens onze laatste missie, net als bij eerdere gelegenheden, hoewel ik blij was dat hij dit alles niet hoefde mee te maken.

En hoe uniek hij ook is, dankzij de genetische ingrepen van de bio-ingenieurs van ZolaCore, hij blijft een ara. Hij is nog

steeds niet dol op eng uitziende vreemden. Hij zou niet rustig meegaan als een man in een biohazard-pak hem in een kooi zou proberen te stoppen. Ik denk niet dat dat voor iemand goed zou aflopen.

Het komt wel goed met hem, zeg ik tegen mezelf. En of ik het nu geloof of niet, het is de enige gedachte die de moeite waard is.

Mijn roep wordt opnieuw niet direct beantwoord. Een paar seconden later verlicht echter een andere schijnwerper een nieuw pad.

De stilte om me heen voelt nu heel anders aan dan de stilte in het geparkeerde busje.

Ik ben me er volledig van bewust dat dit nergens op slaat, maar het lijkt... *luider*.

Omringd zijn door totale stilte in een grote ruimte als deze maakt het nog totaler. Nog beklemmender.

Het is bijna alsof het mijn oren nog scherper laat luisteren, alsof ze weten dat er elk moment een geluid zou moeten klinken. Net zoals absolute duisternis mijn ogen soms voor de gek houdt, kan werkelijk totale stilte gaan klinken als witte ruis.

Voordat ik het pad op ga, besluit ik even aan de andere kant van de tent te kijken of ik me midden in een soort baai of ingang bevind.

Terwijl de stilte met mijn beweging verdwijnt, klinkt elke voetstap als die van een olifant.

Het verbaast me niet dat ik al snel zie dat de tent niet midden in deze plek staat. In plaats daarvan is het busje gestopt bij een stevig ogend metalen toegangsluik.

Ik heb genoeg ERF-bunkers gezien om te weten dat dit er geen is, en ik denk niet dat we lang genoeg hebben gereden om er een te bereiken. Ik bevind me echter wel degelijk in een beveiligde faciliteit, en ik ga zeker nergens heen totdat de persoon met de sleutels dat wil.

Met deze gedachte in mijn achterhoofd loop ik terug naar de uitgang van de tent en volg ik het verlichte pad.

Om de afstand in te schatten, tel ik mijn stappen. Ik denk dat ik in jaren niet zo veel heb geteld, maar het tellen van stappen heeft tenminste een praktisch doel, wat het tellen van seconden niet had.

Natuurlijk heeft de grootte van deze plek geen echte invloed op wat ik kan doen, maar ik probeer erachter te komen in wat voor soort gebouw ik me bevind.

Als ik loop, naar wat niets meer lijkt te zijn dan weer een muur, moet ik denken aan de enorme aankomsthal van het buitenaardse schip waar Driver en ik ons nog maar een maand geleden bevonden. Ik heb nu bijna net zoveel vragen als toen, voordat we begrepen dat hun schip zich direct aan de andere kant van de poort bevond en zich had geopend om de zelflandingstechnologie van onze Vita het over te laten nemen, nog voordat we zelfs maar weer bij bewustzijn waren gekomen na onze doorgang door het portaal.

Wat er hier ook gaat gebeuren, het kan zeker niet zo gek zijn als alles wat we daar aantreffen.

Ironisch genoeg ben ik hier natuurlijk juist vanwege iets dat we daar hebben gevonden – iets waarvan we tot vandaag niets wisten.

Als ik de muur bereik, stopt mijn telling bij 396. Bijna 400 meter.

Ja... dit is inderdaad een grote plek.

Het pad eindigt bij een nauwelijks zichtbare deuropening, die automatisch open schuift als ik erbij kom.

Ik stap naar binnen en bevind me in een smalle gang. Nog een spot boven mijn hoofd leidt me naar nog een deur, en ik krijg het gevoel dat ik nu *echt* aangekomen ben.

En inderdaad, zodra ik de kamer binnenstap, hoor ik eindelijk een stem.

Zaal zou een beter woord zijn, denk ik. Het is allemaal erg wit en erg steriel. Het is *veel* groter dan ik op basis van de gang had verwacht, gezien hoe dicht de verschillende deuren bij elkaar stonden.

‘Hallo, Ray,’ zegt de stem, vrouwelijk maar onmiskenbaar robotachtig.

Ik kijk voor me uit en zie een scherm aan de muur dat eruitziet alsof het veel gegevens kan weergeven. Er zijn lege grafieken met twee assen en lege gegevenstabellen.

‘Bedankt voor je medewerking tot nu toe,’ gaat de stem verder. ‘Dit duurt niet lang. Sommige dingen kunnen ongemakkelijk zijn, maar het is allemaal nodig. Voor het grotere goed is het allemaal nodig.’

Ik slik en draai me langzaam om, me afvragend wat – of misschien zelfs *wie* – ik achter me zou kunnen zien dat ik nog niet heb gezien.

Er is niemand. Wat er wel is, is een hele reeks medische instrumenten en apparatuur.

Sommige dingen komen me bekend voor en andere zien er onschuldig genoeg uit, zoals een grote scancabine waar ik blijkbaar in moet stappen.

Andere dingen lijken, om het maar even heel bot te zeggen, meer op Victoriaanse martelwerktuigen dan op iets wat ik in mijn buurt wil hebben.

Ik denk niet dat ik alles wat hier staat nodig zal hebben, en eerlijk gezegd denk ik niet dat ik sommige dingen wel zou *kunnen* gebruiken. Afgezien van de pijnlijk ogende dingen, heb ik niet genoeg ervaring om me op mijn gemak te voelen bij veel meer dan het meten van mijn bloeddruk of het op een weegschaal gaan staan.

‘Onze test op afstand begint nu,’ zegt de irritant vrolijke robotstem.

Hoe graag ik het ook zou willen, mijn ogen blijven naar de ergst uitzierende apparaten kijken. De menselijke natuur is nu eenmaal zo, denk ik.

Ik slik weer. Want geloof me, ‘ongemakkelijk’ is nog zacht uitgedrukt.

4

‘Ga alstublieft naar de tafel in de hoek achter u, aan de rechterkant,’ verzoekt de robotstem.

Het is waarschijnlijk meer een bevel dan een verzoek, denk ik, aangezien ik hier niet echt veel keuzes heb. Ik bevind me in een soort geïsoleerde faciliteit, waarschijnlijk in de *middle of nowhere*, zonder enige mogelijkheid om contact op te nemen met de buitenwereld.

De deur achter me is niet zozeer op slot als wel verdwenen, aangezien hij via automatische bediening werkt in plaats van met een handgreep. Hij schoof dicht, terug in zijn uitsparing, zodra ik deze kamer binnenstapte.

En aangezien mijn schouder nog steeds protesteert tegen de verloren strijd met het busje, denk ik niet dat het een goed idee zou zijn om eruit te stormen, zelfs als ik reden had om te denken dat er ergens heen te vluchten was.

Dit voelt echter niet zoals toen Driver en ik door Porro en de andere buitenaardse wezens op Bayzen werden vastgehouden. Dit voelt totaal anders.

Toen waren we in de vijandige handen van een ras dat niet wist dat onze motieven zuiver waren. Doordat Maya tijdelijk buiten gevecht was gesteld, konden we helemaal niet met hen communiceren, en het leek erop dat we voor onbepaalde tijd vastgehouden zouden worden. Er was bijna geen hoop.

Hier daarentegen weet ik wat er van mij wordt gevraagd.

Ik vind het niet leuk, maar ik weet tenminste wat het is. En hoewel ik het niet eens ben met de manier waarop mijn ontvoerders te werk gaan, weet ik diep van binnen dat ze niet vijandig zijn en dat zij hetzelfde van mij weten.

Het probleem lijkt te zijn dat ze denken dat ik *gevaarlijk* ben, allemaal vanwege die noodlottige reis naar Bayzen.

Ik ben duidelijk een gezondheidsrisico in hun ogen, maar ze toonden een zekere mate van vertrouwen door me mijn handen te laten bevrijden voordat ik deze afgesloten kamer bereikte. Ik denk dat dat waarschijnlijk kwam doordat ik het volledige beschermingspak moest dragen voordat ik de gang in ging, en natuurlijk had ik dat niet kunnen aantrekken zonder mijn handen te gebruiken.

De mannen die me hierheen brachten, vonden het waarschijnlijk onverstandig om erbij te blijven om te helpen, aangezien je geen genie of meesterpsycholoog hoeft te zijn om te raden dat ik behoorlijk pissig op ze zou zijn.

Sommige dingen kloppen niet. Het doel van de tent is er bijvoorbeeld één van. Maar op dit moment wil ik me niet blindstaren op details. Ik weet zeker dat ik te zijner tijd antwoorden zal krijgen, als er in eerste instantie niet zoveel grotere vragen zijn.

Mijn vermoeden is dat ERF, samen met alle andere gezondheidsinstanties waarmee ze hieraan werken, improviseert. Er kan geen precies vastgelegd protocol zijn voor deze situatie. Ik bedoel, wie had dit kunnen voorzien?

‘Ga alstublieft naar de tafel in de hoek achter u, aan de rechterkant,’ zegt de stem opnieuw.

Ik draai me om en kijk nog eens naar de apparatuur.

Er zijn nergens luidsprekers te zien, voor zover ik kan zien. Dat deel doet me weer denken aan toen we in het buitenaardse schip waren en Maya tegen ons begon te praten, en ik zou zo graag willen dat ze er nu was. Haar natuurlijke vertrouwdheid met de Bayzenieten, evenals de diepgaande kennis die ze over de mensheid heeft opgedaan door hun jarenlange observatie, zouden haar tot een onschatbare hulpbron maken om uit te zoeken waar we hier mee te maken hebben.

In het bericht van Sasha stond alleen dat Maya ‘weg’ was, wat veel ruimte laat voor mijn fantasie om met de beste en slechtste scenario’s te komen. Geen van die scenario’s helpt me

nu echter, dus ik doe bewust mijn best om mijn gedachten tot rust te brengen terwijl ik me concentreer op de reeks medische apparatuur.

Er verschijnt een lichtstraal van bovenaf. Volgens een methode om mijn focus te richten die inmiddels goed ingeburgerd is, richt de straal zich op een onopvallend plastic voorwerp.

Het ding is ongeveer 25 centimeter lang en lijkt bijna op een toverstok. Dat is het woord dat in me opkomt als ik er dichtbij kom.

Ik pak het op. Het materiaal lijkt op poreus plastic. Als ik het van dichtbij bekijk, doet het me denken aan de textuur van de roerlepels die ik vroeger had, voordat Eva me vertelde dat het beter was om natuurlijke materialen te gebruiken. Het is lichter dan ik had verwacht en helemaal glad, zonder groeven of zichtbare markeringen.

‘Druk de bovenkant van de deactivator tegen de achterkant van je gezichtsscherm,’ instrueert de stem.

Deactivator, hè?

Dat klinkt me goed in de oren.

Gezichtsscherm daarentegen is een behoorlijk eufemisme voor deze volledig gesloten kap die ik draag.

En hoewel het er in sommige opzichten misschien vaag op lijkt, is dit niet alsof ik een gezichtsscherm van een imker draag. Nee. Ik ben niet de imker in deze analogie, want *ik* ben degene om wie *zij* zich zorgen maken.

Hoe dan ook, ik zal ontzettend blij zijn als ik eruit ben. Een frisse neus halen, of in ieder geval diep ademhalen met lucht uit deze ruimte, is precies wat ik nodig heb.

Ik houd de toverstaf dicht bij mijn gezicht en concentreer me op de twee uiteinden, in een poging uit te vinden welke kant de bovenkant is.

‘Welke kant is de bovenkant?’ vraag ik, in een poging de voor de hand liggende snelkoppeling te nemen.

Ik probeer het ene uiteinde terwijl ik het vraag, vastbesloten om deze kap zo snel mogelijk af te krijgen.

Er gebeurt niets. Er komt geen antwoord.

Ik begin me af te vragen of het systeem dat tegen me praat misschien vaste zinnen uitspuugt volgens een of ander situationeel protocol. Eerst dacht ik dat het misschien woorden uitsprak die een echt persoon aan het typen was terwijl hij of zij toekeek via een onzichtbare camera, maar nu betwijfel ik of dat het geval is.

Ik raak de andere kant van de deactivator aan de achterkant van mijn kap aan. Gelukkig – verdomme... *prachtig* – hoor ik een zacht sissend geluid terwijl er echte lucht binnenkomt.

Ik trek de capuchon er zonder een seconde te aarzelen af. Eindelijk. Lucht!

De lucht die ik proef is misschien niet fris, maar het is precies wat ik nodig heb. Het voelt alsof mijn longen voor het eerst sinds veel te lang weer volstromen.

Het is net zoals het kunstlicht dat ik zag toen het busje eindelijk openging mijn ogen verlichtte. Of het nu natuurlijk is of niet, ze hebben licht nodig om te functioneren, net zoals mijn longen onbelemmerde luchtstroom nodig hebben.

Mijn hele lichaam lijkt te ontspannen terwijl de zuurstof mijn hersenen en al het andere voedt. Een kloppende spanning in mijn voorhoofd neemt ook onmiddellijk af. Pas nu het wegtrekt, besef ik hoe hardnekkig het was, terwijl mijn mentale helderheid nu snel terugkeert.

Ik weet niet in hoeverre het ongemak puur fysiek was. Er speelde ongetwijfeld ook een mentale factor mee, waarbij het feit dat de kap fysiek over mij heen was gedrukt de situatie nog verergerde.

Het hielp ook zeker niet dat ik niet wist hoe lang ik het zou moeten doorstaan, en dat alles draagt bij aan de opluchting die ik nu voel.

‘Doe alstublieft uw beschermende pak uit, zodat we met de tests kunnen beginnen,’ zegt de stem.

Ik ben nog steeds niet enthousiast over het uiterlijk van sommige van deze medische instrumenten, maar ik begin de algemene richting die we hier opgaan wel te waarderen...

5

Of de stem nu volledig geautomatiseerd is of dienst doet als vertegenwoordiger van een menselijke toeschouwer, de instructies zijn tot nu toe welkom. Er is gesproken over het grotere goed dat het testen noodzakelijk maakt, iets waar ik het mee eens ben, en het heeft me bevrijd van de kap.

Nu hij me ook opdraagt het pak uit te trekken, besef ik dat ik dat eerder moest dragen om ervoor te zorgen dat ik de doorgang niet besmette.

Ik neem aan dat deze kamer – of lab, *of afdeling*, of welke term ook het beste past – volledig afgesloten moet zijn. In tegenstelling tot de gang buiten, die gebruikt zal worden om andere ruimtes te bereiken, kan hier niemand anders gevaar lopen door mijn ademhaling of doordat mijn kleding of schoenen potentieel gevaarlijk materiaal verspreiden.

Er is maar één ding dat de stem tot nu toe heeft gezegd dat ik *niet* leuk vind. Toen ik bij mijn eerste blik op de medische apparatuur rilde, probeerde ik mezelf wijs te maken dat ik de minst aantrekkelijke instrumenten misschien niet hoefde te gebruiken. Maar in combinatie met het feit dat de stem het nodig vond om me te waarschuwen dat de noodzakelijke tests oncomfortabel zouden kunnen zijn, kan ik niet al te veel waarde hechten aan dat optimisme.

Maar nu ik blij uit mijn pak stap, voelt het allemaal beslist minder klinisch aan.

Begrijp me niet verkeerd: ik maak mezelf niet wijs dat er echt iets is veranderd. Ik ben hier omdat ik een biologisch gevaar vorm, en de gevolgen daarvan voor zowel mijzelf als de mensheid als geheel zouden wel eens ernstiger kunnen zijn dan ik me in mijn stoutste dromen kan voorstellen. Ik weet ook dat

er in de nabije toekomst een aantal ‘ongemakkelijke’ tests op me wachten.

Maar toch, ik heb verdomd liever dat ik deze rampzalige situatie *buiten* de beperkende combinatie van pak en kap tegemoet treed dan *erin*.

Ik vouw mijn pak op en leg het op een vrij plekje op de tafel. Om uit dit kleine kamertje te komen, moet ik het misschien weer aantrekken, en ik denk dat ik een aangeboren afkeer heb van kleren op de vloer. Bij het pak hoorden ietwat te grote laarzen, maar die heb ik *onder* de tafel gelegd.

Als het echt moet, kan ik wel tegen wat kleren op de vloer. Maar *niemand* zet toch schoenen op meubels, of wel?

Onder de tafel zie ik vier flessen water en een groot zakje met een soort oplosbare voedingsmix.

Aan de ene kant is het goed dat er wat voorraad is, aangezien er verder niemand in de buurt lijkt te zijn. Maar aan de andere kant vind ik het niet prettig dat dit erop wijst dat ik hier misschien wel een tijdje alleen zal zijn.

Ik sta nu op mijn sokken. Het zijn sokken met een opvallend patroon, met een donkerblauwe achtergrond bezaaid met gestileerde afbeeldingen van de planeten in ons zonnestelsel. Joe heeft ze vorig jaar met Kerstmis voor me gekocht, waarmee hij een lange traditie voortzet die zich uitstrekt tot elke gelegenheid en geen ruimte laat voor effen sokken in mijn la.

De aanblik van de sokken herinnert me weer aan Joe, Eva en Scarlet. Alles wat ik de afgelopen jaren heb gedaan, was om hen te beschermen, en dat moet ik in gedachten houden met het oog op de komende zelfafgenomen tests. Het is allemaal voor hen.

Er zijn echter twee grote verschillen tussen *deze* keer en alle andere hachelijke situaties waarin ik me heb bevonden.

Ten eerste is het misschien al te laat. Als er echt een ziekteverwekker via de buitenaardse poort is teruggekomen, zijn mijn familie en talloze anderen misschien al blootgesteld.

En ten tweede is het mijn schuld.

Die wetenschap snijdt als een mes. Het snijdt diep sinds de woorden '*parasitaire buitenaardse ziekteverwekker*' voor het eerst uit de mond van de agent aan mijn deur kwamen. Het snijdt diep omdat ik weet dat elke fysieke buitenaardse bedreiging voor onze wereld hier alleen is omdat ik die zelf heb meegebracht.

Het maakt niet uit dat ik het niet zo bedoeld heb. Het is gebeurd.

De weg naar de hel is geplaveid met goede bedoelingen.

Geen enkele goede daad blijft ongestraft.

Je bent gedoemd als je het doet, en gedoemd als je het niet doet.

Die uitdrukkingen en talloze andere zijn hier maar al te goed van toepassing. Ik haal diep adem, nog steeds dankbaar dat ik dat kan, en probeer me te concentreren op wat er *nu* gaat gebeuren.

Het verleden kan niet ongedaan worden gemaakt. Het feit dat ik hier ben, bewijst hoe serieus ERF en waarschijnlijk ook enkele machtige gezondheidsinstanties van de overheid dit nemen. Als iedereen zo aan hetzelfde touw trekt, is er geen reden om op de zaken vooruit te lopen en catastrofale gedachten toe te laten.

Ja, ze denken dat ik ben blootgesteld aan een buitenaards pathogeen. Maar als dat echt is gebeurd, dan is dat vier weken geleden gebeurd. In een afstandelijke, rationele zin is er een sterk argument om te zeggen dat dit betekent dat we vandaag in een betere positie verkeren dan gisteren. Het probleem bestond immers al, we wisten er alleen nog niets van.